

Kad porastem, biću Ja

Trebalo mi je više od 40 godina, ali konačno sam shvatila
šta želim da budem kad porastem!

Kad porastem, biću Ja!

Samo u Slobodi se istinski Blista

Ova knjiga je svojeglava i na svoju ruku.

Živi svoj život nezavisno od mene.

Sama se napisala, sama se uređuje, sama je smislila dizajn korice.

Ja sam tu samo izvođač radova.

Pored toga što sve sama radi, pokrenula je u meni razne procese.

Otkako mi se iskristalisao naslov, u meni se svašta uzburkalo.

Pitanje *a ko sam Ja?* nije mi davalo mira.

Počela sam da osećam neki nesklad sa svojim pređašnjim imenom i prezimenom.

Kad bih pročitala Jelena Pantić, nisam imala doživljaj da sam to ja.

Okej, knjigo, a ko sam onda ja ako nisam Jelena Pantić?

Da li sam Jelena?

Jesam.

Da li sam Pantić?

Nisam.

Samo Jelena?

Ne.

Jelena Zdravković?

Jelena Živković?

Jelena Zdravković Živković?

Možda.

Ali nije 100% Ja.

Okej, knjigo (sad već malo gubim strpljenje), ko sam Ja?!

Slobodanka?

I da i ne.

Jelena Slobodanka?

Da!

To sam Ja!

Jelena Slobodanka!

Otkud Slobodanka u celoj priči?

Slobodanka je ime koje mi je prvobitno bilo namenjeno.

Malo pre porođaja majka se predomislila i odlučila da mi da ime Jelena.

I tako sam postala Jelena.

Ime Jelena potiče od grčkog *Helena*, a znači „blistava, kao sunčeva svetlost”.

Dobar deo života sam provela baš tako, blistava kao sunčeva svetlost.

Blistava, usamljena i tužna.

Obaveza da se blista stvara ogroman pritisak.

Blistavost je lepa da se gleda izdaleka, ne prilazi joj se.

Blistavost je usamljena.

I tužna.

Slobodanka je sve ove godine mudro čekala i povremeno bi se samo pobunila.

Nije mogla da oćuti pravni fakultet, napravila je revoluciju i upisala psihologiju.

Onda je ponovo prepustila kormilo Blistavoj.

Blistava je blistavo završila fakultet, radila svašta, postizala uspehe itakoto.

Ništa od toga joj nije pomoglo.

I dalje je bila usamljena i tužna.

Izdešavali su se događaji razni, Blistava se umorila.

Posustala.

I tu je Slobodanka preuzela kormilo.

Sve češće kormilari, a Blistava povremeno zablista, pa se vrati da dremucka.

Lepo je blistati, povremeno.

Mnogo je lepše slobodati.

Eto, otud Jelena Slobodanka.

Samo u Slobodi se istinski Blista.

Moje pismo Deda Mrazu

Dragi Deda Mraze,

Dugo se znamo, ovo je trideset i neko pismo koje ti pišem.

Sećam se kako sam ti pisala da želim igračke.

Dobijala sam ih i bila srećna.

I slatkiše sam želela i dobijala sam ih u paketiću, i isto sam bila srećna.

Onda, kako su godine prolazile, zaboravljala sam da ti pišem. Nisam znala šta želim.

Kako je vreme prolazilo, sve više sam verovala da nije u redu želeti slobodno.

Počela sam da procenjujem i ocenjujem svoje želje.

Shvatila sam da su „glupe i nemoguće” i nisam htela da te smaram.

Te godine u kojim ti nisam pisala su prolazile... nekako... ni dobro ni loše... onako...

Takav mi je i život bio... onako.

A onda se dogodilo nešto, ne znam šta... Osetila sam neki bunt u sebi... Želje koje sam dugo gušila su se pobunile i nisu mi dale mira...

Toliko su jake bile da nisam imala izbora. Malo-pomalo

ponovo sam počela slobodno da želim.

Nije bilo lako, ali vremenom sam se sve više ohrabivala i što sam se više ohrabivala, vrednije i sa više entuzijazma sam radila na njihovom ostvarivanju.

Rezultate znaš.

Radim posao koji volim, posao svojih snova.

Živim od ljubavi.

Odnosi sa ljudima su sve bolji.

Nedavno sam pronašla jako, jako lepe čizme, znaš ono, baš za mene, piše moje ime na njima.

U njima slobodno i hrabro koračam kroz život.

Nastavljam dalje slobodno da želim i naravno, vredno radim na ostvarivanju tih svojih želja... Velikih i malih...

Sve su važne, zato što su moje.

I ja sam važna, konačno sam to shvatila.

Jednako važna kao svi drugi ljudi.

Znaš ono čuveno – *da li sam bila dobra?*

Sećaš se kako sam u nekom periodu zaboravila da sam dobra, kako sam počela da se stidim, pa prestala da ti pišem?

E, sad ponovo znam da sam dobra.

Nisam savršena, neću da te lažem... a i neće mi se da budem savršena.

Dobro mi je ovako, kad sam dovoljno dobra.

Za sebe, prema sebi, a samim tim i prema drugima.

Razmišljam sad da li da poželim nešto od tebe... Ne znam.

Skoro sve imam što želim... i ono što nemam, nekako mi slatko da sama ostvarujem...

Ne znam šta da poželim od tebe...

Možda... Aha! Znam!

Od tebe, dragi Deda Mraze, želim sledeće:

- Da doneseš poklone deci kojoj nema ko da pokloni... i odraslima. Svi mi volimo poklone...;
- Da doneseš osmehe, zagrljaje i lepe reči svima kojima su potrebne...;
- Da ljudi shvate koliko je malo potrebno za sreću i lep život i koliko je to malo besplatno... Da shvate da je radost besplatna...;
- Da shvate koliko je život lep kada se slobodno želi i sanja i kada se vredno radi na ostvarivanju želja i snova...;
- Da shvate da su važni i dovoljno dobri, da ne moraju da budu savršeni da bi ih neko voleo...

Eto, to želim...

Šaljem ti veliki osmeh i zagrljaj!

Šta sam sve naučila za prvih 40 godina života

Vreme baš, baš leti.

Toliko leti da sam se pre neki dan jako iznenadila shvativši da će za koji dan ponovo moj rođendan. Ponovo. Po bogu! Pa kao juče da sam slavila prethodni.

Nakon iznenađenja preplavila me neka milina.

Moj rođendan. Dan kad sam se rodila. Dan kad sam prvi put udahnula vazduh i prvi put zaplakala.

Bio je to jedan posebno poseban prvi maj 1977. godine.

Već neko duže vreme svaki dan doživljavam kao svoj i kao poseban.

I svaki dan se potrudim da ga učinim takvim. Svojim i posebnim.

Volim dane svog života i kad su naizgled sasvim obični, bez nekih posebnih dešavanja. I to su moji dani. I takvi mi trebaju.

Volim i one dane kad sve ide naopako.

Naučila sam da tako to ide u životu. I naopaki dani su moji dani.

Posebni su, iz njih učim. Kroz njih jačam.

Već neko duže vreme baš, baš volim svoj rođendan.

Dugo ga nisam volela.

Delimično zbog toga što je to Prvi maj, Međunarodni praznik rada i roštilja, pa skoro nikada nisam imala priliku da okupim društvo baš na taj dan. Uvek je bilo ili neki dan pre ili neki dan posle. Nije mi prijalo da budem u senci roštilja. Sad mi to više ne smeta. Rođendan sa zadovoljstvom slavim ko Ivko slavu.

Nekoliko dana, na različitim mestima, sa dragim ljudima.

Drugi razlog što nisam volela svoj rođendan ticao se toga što se ni mimo tog dana nisam osećala bitno i posebno. Pa mi je tog dana taj osećaj naročito falio.

Sada se upravo tako osećam. Sebi sam bitna i posebna i oko sebe sam okupila ljude kojima sam takođe bitna i posebna.

Baš ja.

Baš ovakva.

Sa svim vrlinama i svim manama.

I u blistavim i u prašnjavim trenucima.

I kad se smejem celim bićem i kad plačem neutešno.

Iznenadilo me je to što mi je uskoro rođendan.

I odmah sam poželela da napišem nešto o tome. Osetila sam tu želju u srcu. Poželela sam da lepim rečima obeležim taj važan događaj.

Prvo mi je palo na pamet da tekst bude – 38 lekcija o životu koje sam do sada naučila. Pa sam shvatila mi se to ne sviđa. Ograničava me i pravi mi pritisak.

To je jedna važna lekcija koju sam naučila – **prestala sam da se opterećujem moranjima i očekivanjima, bilo čijim, pa i svojim.**

Da parafraziram nepoznatog mudraca sa Fejsbuka:

Ništa ja više ne moram, ja sam se namorala.

Sledeće što sam naučila jeste da svako ima pravo da mu

se ne sviđam, ali niko nema pravo da bude grub prema meni.

Kome se ne sviđam, ne mora da me obaveštava o tome. Ne zanima me.

Svoje vreme i energiju usmeravam na ljude kojima se sviđam ovakva, nesavršena, kao svi što su nesavršeni.

Na svojoj koži sam se uverila da dobar život čine dobri odnosi sa ljudima.

Naučila sam i da se snovi ostvaruju kada ih slobodno sanjamo i kada vredno radimo na njihovom ostvarenju.

Najvažnije što sam naučila jeste da *zdravlje je najveće bogatstvo* nije fraza nego jedna od najvećih životnih istina.

Malo je falilo da životom platim negiranje te činjenice.

Naučila sam da sam mnogo jača i hrabrija nego što sam mislila.

Izgleda da mi je trebao kancer da me dozove pameti i da shvatim da je Gete bio u pravu kada je rekao da je *smisao života život sam*.

Živa sam. Zdrava sam. Sve su ostalo sitnice.

Naučila sam da neisplakane suze blokiraju radost.

I da se najslade smejem kada prihvatam sva svoja osećanja.

Najslade se smejem kada isplačem tugu i izljutim ljutnju.

Naučila sam da je u redu da budem i slaba i ranjiva i nesigurna i zbunjena.

Sve je to život.

Naučila sam da je život mnogo lakši i lepši kada ga ne komplikujemo moranjima, trebanjima, nerealnim očekivanjima i pogrešnim uverenjima.

Naučila sam da biti srećan nije dar nego postignuće.

Naučila sam da ne samo da imam pravo, nego imam i obavezu da kažem NE i zaštitim svoje granice.

Naučila sam da detinjstvo nije sudbina.

I da ljutnja nije neprijatelj ljubavi.

Naučila sam i da je nulta tolerancija na drskost, bezobrazluk i nepoštovanje izuzetno efikasan lek protiv glavobolje.

Naučila sam da kada volimo sebe, drugima nismo teret nego inspiracija.

Naučila sam da je ugao gledanja i način tumačenja događaja izuzetno važan.

Neko bi na mom mestu rekao: – Ajme! 40 godina! Stara sam.

Ja ne.

Ja planiram da živim minimum sto godina i zato kažem:
– **Još ni do pola života nisam stigla, a već sam svašta lepo doživela i naučila!**

Osećam se mlađe, življe, ispunjenije i zadovoljnije nego ikada ranije i unapred se radujem svim lepim trenucima koji su ispred mene.

Spremna sam i za one manje lepe, znam da i oni čine život, ali neću im dozvoliti da me zaustave i obeshrabre.

Svašta sam naučila, zadovoljna sam.

I mnogo toga još ne znam. To je u redu.

Živa sam. Zdrava sam. Sve su ostalo sitnice.

To je najvažnije što sam naučila.

Cena istinskog življenja

Nedavno sam upoznala jednu mladu ženu. Simpatična mi je bila na prvi pogled, i drugi, i treći.

Nisam mnogo znala o njoj, ali bila mi je simpatična.

Neko je rekao da je ona bolovala od kancera, i te reči su odjeknule u meni.

Nisam od onih koji vole da zapitkuju i zadiru u tuđu intimu, pogotovo kada je tako bolna tema u pitanju.

Kopkalo me je to što sam čula, osećala sam da želim da je pitam nešto.

Pitanje koje mi se iskristalisalo bilo je – kada se to događalo.

Osećala sam da mi je važno da joj postavim to pitanje i da čujem odgovor.

Pitala sam je.

Odgovor je bio – pre dvadeset godina.

Pre dvadeset godina. Pre dvadeset godina.

To mi je nekoliko sekundi odjekivalo u glavi i telu.

Ona je mojih godina.

Ja sam bolovala do pre pet godina.

I tih mojih pet godina zdravlja i novog života mi zvuči dobro, ali dvadeset!

Pre dvadeset godina je to bilo.

Sada je zdrava.

I živa, ali stvarno.

Živi život.

Nakon bolesti je promenila karijeru i iz ekonomije otišla u trbušni ples.

Sada je psihoterapeut.

Pre dvadeset godina.

Te reči mi daju još jači vetar u leđa.

Pričale smo jedna drugoj o svojim iskustvima i prijalo nam je to.

Razumele smo se.

Na kraju razgovora sam joj se zahvalila.

Zahvalila se i ona meni.

Rekla mi je da dugo nije mislila ni pričala o tom iskustvu i da joj je to što je meni ispričala i to što sam je slušala pomoglo da celu priču stavi u neku drugačiju perspektivu.

Da uvidi šta je sve postigla i koliko slobode i hrabrosti joj je to iskustvo omogućilo.

Klimala sam glavom dok sam je slušala.

Znala sam tačno o čemu govori.

Nekad su nam potrebna užasna iskustva da shvatimo koliko smo jaki i šta je stvarno važno u životu...

Da li ste dovoljno hrabri da sanjate i živite svoje snove?

„Budućnost pripada onima koji veruju u
lepotu svojih snova.”

Eleonora Ruzvelt

Leto 2012. godine.

Letovala sam u Ljoret de Maru, u Španiji.

Poseta Barseloni je bila obavezna, oduvek sam želela da vidim taj grad koji je na fotografijama i iz raznih priča na mene ostavljao utisak bajkovitosti.

Tako je i bilo.

Lepo i bajkovito.

Posebno jak utisak na mene je ostavila Magična fontana.

To je fontana koja pravi predivne vodene koreografije u bojama raznim i u ritmu neke od najlepših muzičkih numera ikada napisanih.

Tamo sam se osećala posebno nadahnuto i nekako uzvišeno.

Nakon toga sam intuitivno i spontano u jednoj radnjici kupila sebi verenički prsten.

Da me podseća da uvek budem verna sebi.

Da li zbog fontane ili zbog prstena ne znam... Znam samo da mi se na tom letovanju ponovo probudila jaka želja da radim ono što volim.

Da pišem o psihologiji tako da ljudi razumeju i da im koristi u svakodnevnom životu.

Sećam se trenutka malo posle povratka sa letovanja kada sam prijateljima svečano saopštila sledeće:

„Ja nisam naučnica, ja sam spisateljica!

Ja sam umetnička duša!

Neću da radim na fakultetu, hoću da pišem o emocionalnoj inteligenciji.”

Pogledali su me malo začuđeno i pomalo zabrinuto... kao da me udarila sunčanica ili tako nešto...

Mislili su da će me proći, ali nije.

Svakog dana sam radila pomalo, često nisam znala gde sam tačno krenula i kako da stignem, ali nešto me vuklo napred i evo me sad.

Knjiga „Putovanje u središte srca” objavljena je tri godine nakon „sunčanice” i Magične fontane.

Doputovala je do mnogih srca i dočekala svoje deveto izdanje.

Da, da... tako to bude kada smo verni sebi i kada hrabro sanjamo svoje snove i vredno radimo, svaki dan, pomalo.

Po kojim kriterijumima procenjuješ sebe?

– Jao, pa ti si građena kao Dženifer Lopez!

– Jao, jesam, ti baš dobro zapažlaš!

Scena iz butika, osoba građena kao Dženifer Lopez jeste aMonimna J. P. iz Novog Sada.

Neke stvari su takve kakve su.

Od nas zavisi kako ćemo ih formulisati.

I od toga kako ih formulišemo, zavisi kako će se drugi osećati u našem društvu, kao i kako ćemo se mi osećati u sopstvenom društvu.

Nije lako danas biti žensko, da se ne lažemo.

Sa svih strana poruke da, ako ne izgledaš kao fotošopirana manekenka sa reklame, izgledaš loše. Nema između.

Nije lako odupreti se takvim porukama.

Svi imamo neke nedostatke, i niko se ne sviđa svima.

Uvek ćemo za nekog biti previše 'naki, a premalo 'vaki.

Jako je važno na koji način i po kojim kriterijumima posmatramo i procenjujemo sebe.

I jako je važno da ne dozvolimo da nam časopisi i reklame postavljaju standarde lepote i dobrog izgleda.

Život je mnogo lakši i lepši kad volimo lice koje vidimo u ogledalu

Ispričala mi drugarica kako se njena ćerka od nepune dve godine ogleda i onda poljubi svoj odraz.

E to je zdrava ljubav prema sebi.

Kad se vidiš u ogledalu i, umesto traženja mana i nedostataka, vidiš lice koje ti je toliko milo da poželiš da ga poljubiš.

Svi mi to imamo kao deca, a onda vremenom ta zdrava ljubav prema sebi počne da bleđi.

Zdrava ljubav prema sebi nikada ne nestaje, samo bude zatrpána raznim pogrešnim porukama i uverenjima.

Ne treba da je gradimo, treba „samo” da je odtrpamo.

I kad u tome uspemo, da je negujemo.

Život je mnogo lakši i lepši kad volimo lice koje vidimo u ogledalu.

Iju, što danas grozno izgledam!

Iju, što danas grozno izgledam!

Rekoh sebi kad se videh u ogledalu. Izgovorih to sa osmehom, nežnošću i ljubavlju.

Dosegla sam novi nivo ljubavi prema sebi.

Ranjivost nas čini lepima

Devojka na plaži pored mene. Lepa.

Na levom ramenu ima ožiljak. Prilično veliki i nije lep.

Ali ona je lepa, ona je više od tog ožiljka.

Tako i ja.

Imam ožiljak na stomaku, od operacije.

Nije jako veliki, ne vidi se jako, ali nije lep.

Ali, i ja sam više od tog ožiljka.

I ja sam lepa uprkos njemu, ili možda baš zbog njega.

Imam još neke ožiljke koji se ne vide. Na srcu su.

Svi mi imamo neke ožiljke, vidljive ili nevidljive.

Lepi smo uprkos njima, ili baš zbog njih, kada ih posmatramo kao podsetnike da smo mnogo toga teškog i bolnog uspeli da preživimo.

Kada ih tako posmatramo i doživljavamo, oni prestaju da budu naša slabost i postaju naša snaga.

I tada smo istinski lepi, sa ožiljcima ili bez njih.

Ljudskost, ranjivost, snaga i ljubav prema životu ono su što nas čini istinski lepima.